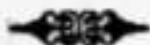

Σὰν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει,
καὶ ᾿ς τὴν ἀγκαλιά μου πίπτει.
—Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ,
τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

ΠΑΛΙΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Μελωδ.: ΠΟΠΠΟΛΙ Elisir d'amore: (Io son ricco), Α, ἀρ. 28

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
καὶ ἂν ἦμαι θὰ ᾿ντραπῶ ;
Ἐντροπή δὲν ἔχ' ὁ ἔρως·
νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

Φεύγουν χρόνια μετὰ χρόνια·
φεύγουν ὥρα τους καλή·
ἄς στιβάζωνται τὰ χιόνια
᾿ς τὴ λευκή μου κεφαλὴ.

Λευκὴ εἶναι ἄλλη ἔνοια !
Φθάν' ἢ αὖρα νὰ φυσᾷ
᾿ς τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾷ.

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
τὸ μυρσίνι τὸ χλωρό.

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δέν εἶσαι,
 ἀνθηρὴ πορτοκαλλιά;
 Μὴ λοιπὸν δυσαρεστεῖσαι
 διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά

—
 Ὅλη χάρες ἂν ἡ νέη
 προχωρῇ ἀνατολῇ
 καὶ τῆς δύσεως ὥραι
 εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

—
 Μὴ νομίζης μὲ ρυτίδες
 πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾷ;
 Καὶ ἡ θάλασσα δέν εἶδες
 μὲ ρυτίδες πῶς γελᾷ;

—
 Καὶ ἂν ἄρχισαν οἱ πάγοι
 νὰ μαραίνουν τὰ κλαδιά,
 τὸ ξερόκλαδο ἄς πάγη·
 ἔχω πράσινη καρδιά.

—
 Ὅς τοὺς χοροὺς καὶ ὅς τὰ παιγνίδια
 ῥίχνω πέρα τὸ ραβδί,
 κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἴδια,
 δέν γερνᾷ, δέν ἀπαυδεῖ.

—
 Ἔχω σῶμα γηραλέο,
 ἔμως αἶσθημα νεπὸ,
 κ' ὅσῳ ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
 θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ.

